

Neděle 11. 3. 1962

Dneska večer tomu bude nachlup deset dní, co jsem připlul do Hongkongu. Jsem ti, Bože, opravdu vděčný, že bednu s Biblemi a matricemi celníci nezkoumali a z přístavu se mi ji podařilo bezpečně dopravit do bytu, který mi zajistil můj čínský zaměstnavatel. Po náročném cestování mě tak čekaly první dny v práci a seznamování se s novými kolegy. A nutno říct, že jednání s místními inženýry zpočátku nevypadalo moc nadějně.

Hned v pondělí mi byla přidělena malá kancelář s výhledem na rušné ulice velkoměsta, které svým hemžením z výšky připomínalo chaotické mraveniště. Ještě jsem se v ní ani neusadil, když vstoupil pan Kao, aby mě doprovodil k řediteli. Bylo mi sděleno, že od této chvíle zodpovídám za tým kolegů plánující vyměňování přehrad. Trochu jsem znejistěl, protože toho o místních poměrech zatím moc nevím, ale nechtěl jsem ředitele a kolegy hned zklamat, a funkci jsem přijal. Věřil jsem, že společně s místními nám půjde práce rychle od ruky - já jim nabídnu své zkušenosti a oni mě zasvěťí do místních poměrů.

To jsem však nepočítal s tím, že páni inženýři už měli plány přehrad dávno navrženy a já jsem jim je měl jen poslušně odsouhlasit. To jsem samozřejmě nemohl udělat. Bez toho, že bych na vlastní oči viděl a zhodnotil navrhované lokality, jsem nemohl jejich návrhy schválit. Jeden z nich, pan Mo, si mě po poradě, kde jsem jim své rozhodnutí oznámil, vzal stranou a nabídl mi 50.000,- čínských juanů za to, že své rozhodnutí změním a pod návrhy přehrad se podepíšu. Beze slova jsem se otočil a odešel z místnosti. S takovou zradou jsem nepočítal. Měl jsem být jen figurkou v jejich hře. Cítil jsem se podveden.

Byl pátek večer a já jsem sám doma přemítal nad možnými řešeními situace. Nemohl jsem se ale hnout z místa, protože mnou pořád cloumal vztek a křivda vůči mým kolegům. Copak jsem si tohle zasloužil? Nemohl jsem ani usnout, a tak jsem z pod matrace vytáhl kapesní výtisk Bible a začel se do Listu Koloským, 3. kapitoly, kde se ve 13. verši píše: „Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.“

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, co ta slova znamenají v mojí situaci. A vím, že to byl Duch svatý, který mi pomohl jim porozumět. Rozhodl jsem se svým kolegům odpustit jejich zradu. Modlil jsem se k Bohu, aby mi dal sílu jim odpustit, vyjasnit si naše stanoviska v projektu tak, abychom spolu dále mohli vycházet a spolupracovat. Modlil jsem se, abych vůči svým spolupracovníkům nemusel cítit nic špatného a aby i oni chtěli začít znovu hledat společnou cestu.

Je neděle a zítra mě čeká nejspíš rozhodující jednání. Pokud se mi podaří mé kolegy přesvědčit, že s nimi mám dobré úmysly, věřím, že moje práce tady bude mít pokračování.

A za to se modlím.